

**Můj dědeček Jiří Sedmík patřil ke generaci, která zažila dvě světové války. On sám se obou aktivně účastnil. Ve velice mladém věku rychle dospěl na bojištích východní fronty první války a jeho život předčasně ukončila poprava za odbojovou činnost v další válce.**

Já pak, bohužel, patřím ke generaci, která žila v době komunismu, kdy jakékoliv vzpomínky na dědečka legionáře, zednáře a spolupracovníka Edvarda Beneše byly před námi dětmi raději tajeny. Teprve až po revoluci jsem se začala o odkaz Jiřího Sedmíka více zajímat a pátrání po jeho stopách se stalo pro mne poučným a krásným dobrodružstvím.

Je neuvěřitelně zajímavé pročítat jeho zápisky z ruské fronty za 1. světové války, probírat se jeho hlášeními i podrobnými vyúčtováními z cest na Dálný východ, na které byl v roce 1920 vyslán z Washingtonu. Dobrodružné bylo i hledání jeho pamětní desky, kterou v červnu 1946 odhalila na jeho počest v Praze-Troji Československá církev evangelická jako předsedovi Letního tábora Komenského (LTK) v Bělči, a která dosud stojí na nejvyšším bodě zahrady na Farkách. Pátrala jsem v táboře v Bělči a jaké bylo mé překvapení, když jsem zjistila, že tam stále jedné z budov říkají „Sedmík“. V zápiscích mé babičky jsem našla, že 30. 7. 1937 byla tato budova otevřena za účasti J. Sedmíka s jeho rodinou a na schůzkách Spolku tradic LTK (jehož jsem nyní členkou) jsem se dozvíдалa o významu činnosti dědečka pro tento tábor.

Stejně zajímavé bylo odhalování jeho zednářské činnosti. Doma jsem našla mnoho dokumentů, které jsem pak mohla zapůjčit na první výstavu o zednářství v Čechách, která se konala v říjnu 2001 v Českých Budějovicích. Z knihy J. Čechurové Čeští svobodní zednáři ve XX. století jsem začala tušit jeho velký význam pro toto hnutí u nás, což mi potvrdil i seminář s názvem „Jiří Sedmík svobodným zednářem“, který v červnu 2003 uspořádala Veliká lóže České republiky. Prokop Drtina ve svém článku vzpomíná na Hněvšín, kde stojí boží muka se zednářskými verši, vytvořená sochařem Nušlem, a našla jsem i zápis projevu Prokopa Drtiny při jejich odhalení.

Při pátrání v archivu Ministerstva zahraničních věcí mne zaujaly listiny o pravidelném hodnocení úředníků „Popis způsobilosti“, které připomíná školní vysvědčení se známkami v osmi oblastech hodnocení a slovním popisem. Mám také fotku z poválečného odhalení pamětní desky se jmény padlých pracovníků ministerstva, mezi kterými byl i J. Sedmík, ta však za éry komunistů nenávratně zmizela. V červnu 2002 byla odhalena deska nová a těšila jsem se, že to bude pro obě dcery J. Sedmíka, moji maminku a její sestru, velký zážitek. Bohužel byl, v tom špatném slova smyslu. Desku odhaloval tehdejší ministr Jan Kavan a z jeho proslovu jsme se dozvěděli o jeho dětství, ale ani zmínka o jménech na desce, o jejich významu, a ani ministr či někdo z pracovníků MZV si nejbližších příbuzných vůbec nevšimli. Jak s tím kontrastuje setkání v Obecním domě, které se konalo v den třetího výročí popravy Jiřího Sedmíka 18. 12. 1945, a kterého se účastnil prezident Beneš s chotí, Jan Masaryk a další členové vlády.

Jiří Sedmík byl popraven v Berlíně, a proto nemá nikde hrob. Mezi dokumenty jsem našla účet za popravu, který musela jeho žena Růžena Sedmíková zaplatit. Vzpomínka v Obecním domě i

četné novinové články po popravě i po třetím výročí poprav, to vše jsou pro mne důkazy, jak významnou osobností v té době byl, a přesto jej dnes téměř nikdo nezná.

MUDr. Jana Žmolíková

**Jiří Sedmík byl původně na ruské frontě, odkud se dostal do týmu, který pracoval pro T. G. Masaryka na přípravě zrození Československé republiky. Proto také v období, kdy jsme nedávno oslavili jubileum T. G. Masaryka, a brzy oslavíme 90. výročí vzniku samostatného československého státu, zařazujeme jeho deníkové zápisky do rubriky Deník legionáře, kde budou vycházet na pokračování.**

Redakce